

efter Folketingets Behandling af dette store Lovforslag er redaktionelle eller formelle Ændringer, som maa gøres. Det blev nødvendigt i Folketinget, for at Lovforslaget nogenlunde hurtigt kunde komme op til dette høje Ting, at tage tredie Behandling uopholdeligt efter anden Behandling, det kan da blive nødvendigt, at der foretages yderligere Overvejelser og Undersøgelser af, om der endnu bør gøres enten formelle eller redaktionelle Ændringer, maaske ogsaa hvad man kunde kalde harmoniserende Ændringer — det er jo muligt, at en enkelt Lønning eller Lønsats ikke er blevet ændret samtidig med, at ganske tilsvarende, som rent automatisk maatte paavirke den anden Lønsats, var ændret. Jeg maa da forbeholde mig at stille saadanne Ændringsforslag til Lovforslagets anden Behandling, men i øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale dette store, omfattende og fra mange Sider med den yderste Spænding ventede Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.

Ejsing: Da vi i Lønningskommissionen i Maj Maaned fik en Opfordring fra Ministeriet til snart at blive færdige, hørte jeg til dem, som mente, at det ikke var muligt at faa Lovforslaget færdigbehandlet, saa at det kunde blive vedtaget i denne Samling. Naar det alligevel er sket, ønsker jeg at sige her, at vi kan takke den gode Ledelse og den gode Hjælp, vi havde, derfor, uden den var vi ikke naaet igennem. Jeg ønsker ogsaa at sige, at den Mand, som først og fremmest har hjulpet os godt igennem, er Folketingsmanden fra Aakirkeby, Kofoed. Denne var særlig inde i disse Forhold og gjorde et mægtigt Arbejde for at fremme Lovforslaget.

Der har været nogen Tvivl om, hvorvidt Tidspunktet var heldigt til at fremme dette Lovforslag. Da vi begyndte paa Arbejdet, mente man jo, at de unormale Forhold skulde ændre sig, og at de vilde være ændrede til den Tid, da Betænkningen skulde afgives. Desværre har det vist sig, at det unormale er nær ved at blive det normale, vi maatte altsaa gaa i Gang med Arbejdet og se at komme igennem dermed.

Under Arbejdet med Lønningsloven har der været to Hensyn at tage, det ene var Hensynet til Tjenestemændene, der skulde have en forsvarlig og god Lønning, saa at de kan sidestilles med Landets almindelige Borgere, og det andet var Hensynet til Statskassen. Det indrømmes vistnok fra alle Sider, at de fastlønnede Folk har været meget ilde stillede i disse Krigsaaar, og at det

var nødvendigt at gøre noget for dem. Tjenestemændene har Gang paa Gang krævet, at der skulde gøres noget, men Tjenestemændene er desværre ikke de eneste, som har krævet af Statskassen, der er egentlig blevet krævet fra alle Sider Millioner og Millioner. Den højtærede Finansminister sagde i Folketinget: „Jeg forfærdes over, hvad Borgerne her i Landet kan tro, at Staten kan magte“, og han føjede endnu en Betragtning til med Hensyn til Følgerne af disse ubegrænsede Krav, idet han endogsaa gik saa vidt, at han sagde, at Kassen vilde sprænges. Det, der er sket ved, at Lønningerne er gaaet igennem Folketinget, kan vel yderligere bevirke Frygt for en Sprængning.

Der er i Lønkommissionen gjort store Anstrengelser for at komme til en enstemmig Indstilling, og man maa indrømme, at Tjenestemændenes Repræsentanter har arbejdet godt med til den enige Indstilling, som kom til at foreligge.

Der er af Socialdemokraternes Ordfører i Folketinget sagt — det ønsker jeg ogsaa at nævne her — at paa den ene Side havde vi at kæmpe med Tjenestemændene, der forlangte en ordentlig, tidssvarende Løn, og paa den anden Side med Partiet Venstre, der forlangte, at naar man gik til at give en god, tidssvarende Løn — hvad Partiet Venstre hele Tiden har erklæret sig villigt til —, saa skete det for Venstres Vedkommende kun under den Forudsætning, at denne Løn kunde nedsættes igen, forsaavidt Konjunkturerne gik ned og Dyrtiden forsvandt. Ja, det er rigtigt, det har været Venstres Standpunkt. Vi ønsker, at Tjenestemændene skal have en forsvarlig og god Løn saa de er stillede som andre Borgere her i Landet. Jeg maa i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at i Lønkommissionen var der fra de andre Partier indvalgt Tjenestemænd, hvorimod Partiet Venstre havde valgt Ikke-Tjenestemænd. Det har maaske medført, at Venstresom saadant i Kommissionen har set lidt mere paa Pengekassen og de andre maaske lidt mere paa at kræve noget mere Løn til Tjenestemændene — det vilde i alle Tilfælde være naturligt, om det havde været saaledes: Tjenestemændene udgør imidlertid dog ikke mere end $\frac{1}{15}$ af Befolkningen, og derfor maa der ogsaa tages Hensyn til den øvrige Del af Befolkningen, der — sammen med Tjenestemændene selvfølgelig — skal bære disse stærkt forøgede Byrder.

Under Arbejdet er vi gaaet frem efter det gamle Princip, at man skal sætte Lønnen i Forhold til Uddannelsen, til Ansvarret i